

»Vi ä' budna allihop.»

BELLMAN.

Öppsträckt i frack, lorgnett och hvita handskar,
 Redan jag står fullfjädrad till supén.
 Ännu en gång jag toaletten granskar,
 Sätter min hatt försigtigt på tupén.
 Qvällen är mörk, i vinden fläftar kappan,
 Kölden är skarp och trottoaren hal.
 Redan en mängd af glasskåp står vid trappan,
 Full är tamburn med människofodral.

Salen är fylld med idel svarta frackar,
 Kanske ett par med Wasastjernan på.
 Månans kraschan i nästan alla nackar
 Blixtrar ibland för ögat då och då.
 Lynnet är trögt, men värden känner smaken,
Priffe, han vet, är sällskapslifvets salt.
 Ah, hvilken syn! I innersta gemaken
 Punsch och cigarr och spelbord öfver allt!

Damerna qvaft och för sig sjelfva sitta;
 Vål att man är *supé-sirocco*-van!
 En gör sin flit att på gravyrer titta,
 En skär med knif en saftig astrakan.
 En sig förtjust vid steroskopet sätter,
 En tar en bok och slår den hop igen,
 En tar notis om några tjug porträtter:
 »Hvem är det här?» — »Jo, det är den och den.»

Känd uti stan som sjelfva elegansen,
 Kommer en sprätt, för artighet i rop,
 Läspar en stund om sista Innocensen,
 Yppar att de haft snufva allihop.
 Matta bli snart konversations-försöken,
 Nu blir en bön förgäfves ej förspild:
 Flygeln slås upp och en *vålboren* fröken
 Sätter sig ned och sjunger »*Rosens bild*».